

Antoni Amaro

HISTORIA DE L' ASTROLOGIA

L'ASTROLOGIA EN LA ANTIGUITAT (GRÈCIA)

L'Astrologia parteix, com totes les Ciències Tradicionals, del punt de vista de l'Home. No coneix més que a l'Home en mig del Cosmos. Així doncs, tot saber tradicional és en primer lloc el saber de l'Home i condiona tot saber a la unitat de l'Home. Tots els principis d'aquesta ciència es poden resumir en les paraules que van ser inscrites al frontó del temple de Delfos: *"Coneix-te a tu mateix i coneixeràs l'Univers i els Déus."*

L'Astrologia és en realitat una ciència de la Naturalesa. És la ciència de la naturalesa humana,

i la Naturalesa només pot existir per la unió del Cel i de la Terra. Aleshores, podríem preguntar-nos: existeix un Art, un Art del Cel que es transmet i que ens permet, com han afirmat els Antics, impulsar, portar a la naturalesa humana a un estat de perfecció més enllà del qual no pugui haver-hi progrés possible? És el que els Antics ens han ensenyat quant parlen de la *palingenèsia*: el Re-naixement. També ens han parlat de la divinització de l'Home, de convertir a l'Home en un Déu.

Observem que els jueus també ens han deixat una Tradició Astrològica; els jueus descendents d'Abraham, un caldeu que va transmetre al seus fills l'Astrologia Caldea. Per això, quan llegim els comentaris bíblics hebreus, per exemple en el Talmud, trobem molts comentaris de versicles de l'Escriptura en que es parla d'Astrologia.

L'Astrologia en Occident apareix des del Pensament grec. Cleostrato, que va viure a Tenedos en el segle VII a. C., ens ha deixat un Tractat d'Astrologia on ens dóna el significat de diferents signes del Zodíac.

Al segle VI a. C., Periclito d'Efeso, ciutat grega de l'Àsia Menor, va escriure un petit llibre de Filosofia que va confiar als sacerdots. D'aquest llibre només ha quedat uns fragments. Dos d'aquests fragments tracten de la Ciència del Cel; en el primer, Heràclit es refereix al que anomena el "Gran Any", que consisteix en certa mesura de temps. Per a nosaltres, que estem a la Terra, el temps es mesura evidentment per la sortida i la posta del Sol, però per a un observador que es trobés por sobre de la Lluna o al nivell de la Lluna, com contar el temps? El "Gran Any" és precisament l'espai de temps que separa un cert estat del cel, en el que cada Planeta està en tal o qual Signe, de l'estat següent, que serà exactament igual.

Una de les conseqüències d'aquesta doctrina és que si l'any es divideix en quatre estacions, també l'Eó es divideix en quatre edats subsidiàries, encara que de duració diferent, a les que s'ha anomenat Edat d'Or, Edat de Plata, Edat de Coure i Edat de Ferro. L'Edat d'Or és com la primavera de la Humanitat, el període més bell i llarg, al qual succeeixen els altres tres fins que, al final d'un cert lapse de temps molt prolongat, recomença i torna a florir.

Els Pitagòrics ens han deixat Tractats complets de Cosmologia, dels segles V i IV a. C. Al *Timeu*, un tractat molt conegut que deu el seu nom al d'un cèlebre pitagòric, Plató ens ha deixat una Cosmologia completa, a la que va adjudicar molts plans a l'Univers: Havia les Esferes dels Planetes, en la que cada Planeta estava subjecte a una Esfera, i cadascuna de les Esferes girava al voltant del Zodíac, en el sentit del Sol, des de l'Esfera de la Lluna fins la de Saturn. Per sobre de l'Esfera de Saturn es trobava la de les Estrelles Fixes, que girava en sentit invers i amb extrema lentitud. Finalment, per sobre de l'Esfera de les Estrelles Fixes es trobava l'Eternitat, on ja no havia moviment i on es trobaven les Idees Eternes (els Arquetips). L'espai que separava la Terra de la Lluna

era el lloc del Temps, un Caos que només engendrava éssers massa febles per perpetuar el seu ésser, i que estava sotmès a l'acció dels Móns Superiors; es deia que era el lloc de la generació i de la corrupció, mentre que per sobre de la Lluna, els Astres es banyaven en l'Èter Diví.

L'Èter era un aire extremadament subtil, barrejat amb Foc, i era Diví: per a als grecs era el mateix Déu. Aquest Èter estava animat contínuament per un moviment circular i era intel·ligent. L'Èter -que és l'Ànima del Món, el que els homes anomenen Déu- mantenia contínuament les Esferes en el seu moviment circular. D'aquí ve la paraula 'Univers', del llatí *Universus*, (que gira sempre en el mateix sentit). Per a Plató l'Èter era el mateix Déu, i inclús va relacionar les paraules d'Èter', *aither* i 'Déu', *theos* (1).

El comentari de Virgili, celebra en la seva II Geòrgica la vinguda de la Primavera: "*Entonces, el Padre omnipotente, el Éter [así, el éter es Dios Padre] descende por medio de lluvias fecundantes al seno gozoso de su esposa, la Tierra, y unido en este potente abrazo a su gran cuerpo, vivifica todo embrión*" (2).

Aquest Èter està animat sobre tot per la necessitat i el desig de corporificar-se. Quant troba un cos molt pur, que d'alguna manera és de la seva naturalesa, s'uneix a ell i produeix la Llum. És el que va succeir, diuen els Antics, amb els Astres, que són Déus, fills de l'Èter, que els va inflamar i els va tornar lluminosos.

L'Èter també descendeix a aquest Món, però barrejant-se al que Aristòtil va anomenar el *flogisto*, és a dir, les impureses. Aquí a baix l'aire és impur, està *flogisticat*: és el que provoca els trons i els llampecs. L'Èter es barreja amb aquest aire *flogisticat* i és inspirat pels homes al néixer, en el moment de la primera inspiració del nen. És el que provoca l'Horòscop, per a això, el moviment circular celest es troba dins de l'Home. Aquí està el Destí de l'Home, marcat pel moviment circular, amb la Psique, el seu Esperit, que ve del Cel i és, per tant, aeri.

La Mitologia també al·ludeix a aquest Saber extraordinari, en particular en el mite de Prometeu, que precisament havia robat el Foc del Cel, l'Èter radiant. En el *Prometeu encadenat* (248-254), drama d'Esquil, hi ha una escena en la que Prometeu, víctima de la venjança dels Déus, clavat a la roca afirma:

(1) Platón, (1982) *Diálogos de Platón II Crátilo* 410b

(2) Virgilio, (1990) *Bucólicas, Geórgicas, apéndice Virgiliano*, pàg. 325

“El Corifeo: ¿Qué remedio has descubierto pues a este mal?”

Prometeo: ¡Sí! He liberado a los hombres de la obsesión de la muerte.

Prometeo: He instalado en ellos las esperanzas ciegas.

El Corifeo: ¡Poderoso consuelo, el que en este día has traído a los mortales!

Prometeo: ¡Aún he hecho más! ¡Les he obsequiado con el Fuego!

El Corifeo: ¡Cómo! ¿El Fuego llameante está hoy entre las manos de los efímeros?

Prometeo: ¡Sí! Y de él aprenderán artes sin número” (3).

Heus aquí doncs, com Prometeu, el gran benefactor de la humanitat, fundador de les iniciacions que transformen, ha alliberat als homes de l'obsessió de la mort.

Els antics grecs ja buscaven el Coneixement al Cel i als Astres. I pot dir-se que quant s'ha trobat el Coneixement (la Consciència), és a dir, el Foc del Cel corporificat, s'ha trobat allò que pot portar-nos a la pràctica d'aquestes “arts sense número”, doncs una vegada l'Home ha estat regenerat espiritualment, encara ha de ser-ho corporalment, ja que és Cos i Esperit.

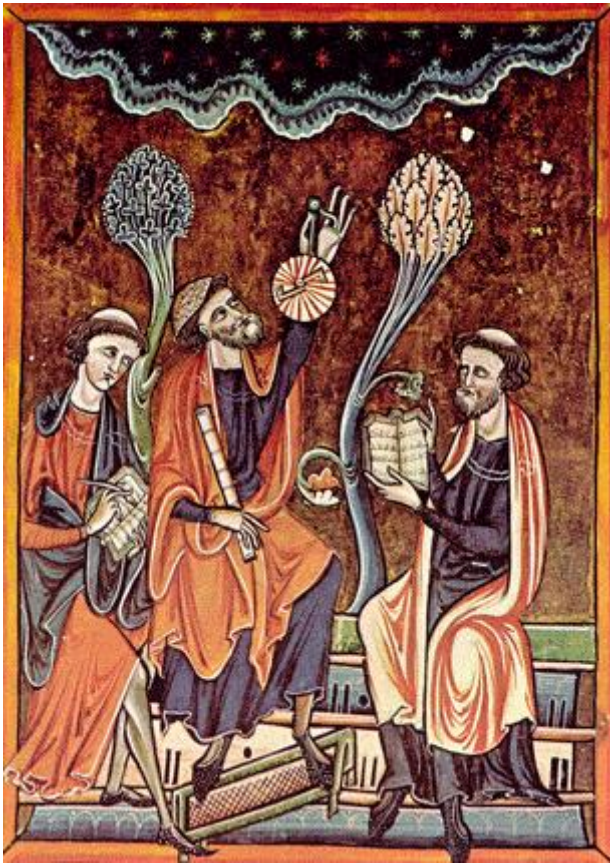
L'Astrologia es presenta com una Ciència de la Naturalesa humana, i se situa en relació amb les altres Ciències Tradicionals que permeten precisament millorar aquesta naturalesa i portar-la al coneixement del Macrocosmos (l'Univers), i per tant, de portar-nos al Coneixement de nosaltres mateixos (el Microcosmos) (4).

(3) Esquilo, (1982) *Tragedias (Prometeo encadenado)*, pàgs. 248-254

(4) Extractes d' un article d' E. d'Hooghvorst (1999) *Astrología y Tradición*, publicat a la Revista La Puerta, nº 55

L' ASTROLOGIA MEDIEVAL

“L’Univers i l’Home estan totalment entrelaçats“, deia l’Home Medieval. Quant alguna cosa no anava bé, era necessari entendre la manifestació dels missatges del Cel, esperant alguns missatges de Déu. La Cosmologia Medieval va ser directament influenciada pels escrits d’Aristòtil (384-322 AC) i, especialment, per Ptolomeo (c.100-170) i el seu *Tetrabilos*. L’Astrologia es va considerar com la part més important de l’Astronomia, que a la seva vegada era considerada com la Sèptima de les Arts Liberals. Se la tenia com la Ciència més noble de la Teologia, i era considerada així,

perquè volia estudiar allò que està més a prop de Déu. L’Astrologia Medieval distingia dues regions al voltant del món amb característiques molt diferents. La primera era l’Esfera Sublunar, que conté totes les substàncies subjectes a la corrupció degut a la contrarietat natural entre les quatre parts constituents del cos (Foc, Aire, Terra i Aigua) i qualitats (Calent, Sec, Fred i Humit).

La segona era l’Esfera Supralunar (o el Cel), i va ser poblada pels Astres, els Sants que estan en la Gloria Eterna, els Àngels i Déu. Es creia que el món rebia les entrades de Fluid Supralunar, i aquesta idea bàsica va influir fortament en l’Astrologia Neoplatònica. L’origen d’aquesta concepció està en Dionisi l’Areopagita (segle V): “*Toda buena dádiva y todo don descende del Padre de las luces. La Luz del Padre, se extiende profusamente sobre nosotros y con su poder unificador que nos atrae y conduce a la alta jerarquía*” (5).

(5) D. Areopagita, (1990) *Obras Completas del Pseudo Dionisio Areopagita: la Jerarquía Celeste*, pàg. 180

La Terra en la Cosmogonia Medieval no era considerada un Planeta, i va ser considerada la part inferior i central de l'Esfera Sublunar. La Terra era considerada moltes vegades l'Ínfer mateix, perquè era el trist món de les contradiccions i la confusió. En el Cercle més baix del Món Sublunar dels Quatre Elements, tots els cossos estaven en un estat d'oposició, i aquesta era la raó que explicava perquè els cossos i la vida acabaven en corrupció i degeneració. En aquest Món Sublunar, els Quatre Elements (Terra, Aire, Foc i Aigua) estan en correspondència constant amb els Quatre Humors (líquids) en circulació pel cos humà: la Sang (com allò Humit), la Flema (limfa, sèrum, moc nasal, saliva, mucosa intestinal, allò Sec), la Bilis (groc, allò Calent) i l'*Atrabilis* o Bilis Negra (la secreció del pàncrees, el Fred). Tots els temperaments humans pertanyien a un o altre dels quatre humors. Així, havia Quatre Temperaments: 1) Sanguini, 2) Flemàtic, 3) Colèric (bilis) i 4) Melancòlic (trist).

La Teoria dels Humors va ser reforçada per la Medicina àrab (especialment per Avicena i Averroes). En diverses combinacions amb els Signes del Zodíac, es va determinar que havia una relació entre les parts del cos, els estats d'ànim i les Constel·lacions. Aquesta teoria de la medicina formava part de la visió que tenia el Món medieval, i ha prevalgut en la Medicina al menys fins el segle XVIII. Inclús durant el Renaixement regnava l'Astrologia, especialment quan es volia prendre qualsevol decisió important.

Però això, planteja una altra pregunta: si tot està escrit a les Estrelles, si tot està predestinat, com explicar el Lliure Albí? Com podem escapar de les influències astrals? Per a Dante (1265-1321), el Cel controla els moviments humans, però la nostra voluntat és sempre lliure. A la vegada, el geni de Sant Tomàs d'Aquino (1225-1274) va resoldre la qüestió de la predestinació i les Estrelles d'una manera molt senzilla: No hi ha cap problema en l'ús de l'Astrologia per a predir les tempestes, les malalties o cultius. Però en canvi, la voluntat humana no estava subjecta a la necessitat astral, contràriament els nostres mèrits i el Lliure Albí s'arruïnarien, per tant, és impossible predir el futur basat en els Astres.

Malgrat la lògica de Tomàs d'Aquino refutar la influència dels Astres sobre les decisions humanes, era difícil. La teoria de la influència astral en la vida humana es remunta a l'Antiguitat. Ptolomeo deia el següent:

“Esta es una propuesta muy clara y no necesita una larga demostración: una fuerza que emana de la naturaleza etérea y eterna se transmite a todo lo que rodea la Tierra que están en constante proceso de cambio. Los primeros elementos que están bajo la Luna, Fuego y Aire, están rodeados y sacudidos por los movimientos en el Éter, a su vez, participan y arrastran su agitación en todos los órganos que están debajo de ellos, a saber, la Tierra, el Agua y todos los animales y plantas que viven allí” “ (6).

Per totes aquestes raons, l’Astròleg, considerat per molts, home de ciència, va ajudar als diagnòstics mèdics, podent suggerir el millor moment per a l’aplicació dels recursos, i per treballar amb els fluids del cos (allò humit, allò sec, allò calent o allò fred) del pacient.

A més a més, des del punt de vista intel·lectual, l’Astrologia era una de les disciplines més exigents. Segons la malaltia, l’Astròleg havia de relacionar les seves prescripcions, d’acord amb la posició de les Estrelles i amb els fluids corporals. A la vegada, cada Signe tenia una coincidència amb la temporada, i s’havia de tenir en compte el moment dels càlculs astronòmics necessaris per la Medicina. Ramon Llull en el seu Tractat d’Astronomia explica el següent:

“D’acord a la raó natural i de la situació anterior és necessari per a respondre als braços de l’arbre elemental, tres signes deuen ser la complexió de l’aire a l’estiu, tres dels incendis a l’estiu, tres en caiguda i tres d’aigua a l’hivern. Els tres de l’aire de l’estiu són Àries, Taure i Geminis, els tres dels incendis a l’estiu són Càncer, Lleó i Verge, en caiguda, Balança, Escorpí i Sagitari i tres d’hivern, Capricorn, Aquari i Peixos” (7).

Per tant, el metge necessita a l’Astròleg per definir el moment precís per fer front a una malaltia. Aquest sistema totalitzador integra a l’Home a l’Univers, no permetent un sentiment d’abandó i de solitud: Tots eren part d’alguna cosa més gran. En l’Obra de la Naturalesa, Isidoro de Sevilla (c.560-636) ja havia dit que cada home conté un petit món. Una altra obra molt coneguda aleshores, l’*Elucidarium* d’Honorí d’Autun, un divulgador del segle XII, bellament il·lustra la relació directa entre l’Home i el Cosmos:

(6) C. Ptolomeo, (1981) *Tetrabiblos y Centiloquio*, pàg. 230

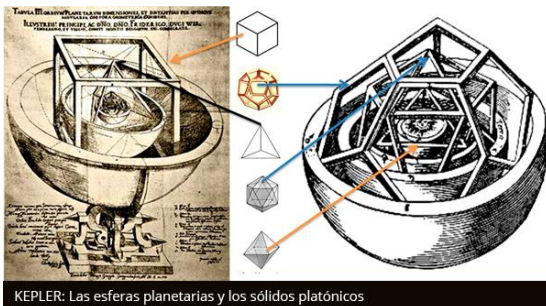
(7) R. Llull, (2002) *Obres de Ramon Llull: Començament de Medicina: Tractat d’Astronomia*, pàg. 120

“El hombre tiene la carne de la Tierra, del Agua, la sangre, del Aire, la respiración y del Fuego, el calor. Su cabeza es redonda como la Esfera celeste. Los ojos brillan como los dos Astros del Cielo. Siete agujeros decoran el cuerpo, armonioso como los Siete Cielos. El pecho, donde nace el aliento y la tos, al igual que el Aire donde se forman los vientos y las tormentas. El vientre recibe todos los líquidos, así como el mar recibe todos los ríos. Los pies llevan el peso del cuerpo, como la Tierra. El hombre tiene una visión del Fuego celeste, el oído del Aire superior, el olor del Aire inferior, el sabor del Agua, y el tocar la Tierra. Participa en la dureza de la piedra a través de sus huesos, la fuerza de los árboles en sus uñas, la belleza de las plantas para su cabello” (8).

Així, la visió de l'Home com un Microcosmos, la Teoria dels Quatre Humors i els Quatre Elements són la base de l'Astrologia Medieval.

L' ASTROLOGIA A L' ERA MODERNA

L'ocàs de l'Astrologia en Occident es va iniciar amb els grans descobriments dels segles XVI-XVII i l'oposició de la Església. Al segle XVIII (el segle de les Llums), el món simbòlic i científic es van separar definitivament i l'Astrologia va ser

expulsada de la Universitat. Al segle XIX va caure en l'oblit, amb un feble ressorgiment a alguns països, reapareixent al segle XX.

A partir de 1710 es va prohibir la impressió d'Efemèrides i Taules Astrològiques, elaborar mapes del cel va quedar com possibilitat en mans dels erudits, però inclús aquests es van apartar de l'Astrologia.

(8) Honori Augustodunensis Elucidarium en G. Duby, (1999) *Arte y Sociedad en la Edad Media*, pàg. 332.

A la Gran Bretanya, la ruptura amb l'Astrologia durant el segle XVIII no va ser tan complerta, per la influència de l'Espiritisme. Ja al segle XVII Londres havia publicat més manuals d'Astrologia i Efemèrides que la resta de països europeus junts. Astròlegs com William Lilly, John Gadbury, William Andrews i John Partridge van seguir publicant almanacs i Efemèrides. En 1827, Smith va publicar *The prophetic Messenger*, i en 1836 Morrison va publicar l'*Ezekiel almanac*. Es van editar també a Anglaterra, al segle XIX, les millors Taules Astrològiques dels temps moderns. L'època victoriana (1838-1901) va ser pròdiga en publicacions astrològiques, però ni durant aquest període es va legalitzar la professió d'Astròleg, que va seguir exposada a l'amenaça jurídica de "l'acte sobre la vagància".

Durant el període victorià es van editar també Manuals Astrològics, com *Textbook of Astrology* de Pearce, la *Guide to Astrology* de R.T. Cross, *Complete Dictionary of Astrology* de J. Wilson, o *Celestial Philosophy Astrology* de Worsdale.

Relacionat amb l'Astrologia sorgí el Moviment Teosòfic de la senyora Blavatsky, o l'esoterisme comercial d'Alan Leo, pseudònim de W.F. Allen.

La corrent teosòfica no va tenir repercussió a França, però a finals del XIX, si va renéixer l'Astrologia amb texts com el *Tractat d'Astrologia Judicial* de F.C. Barlet el *Manual d'Astrologia Esfèrica* de Formalhaut, o la traducció de *La Teoria de les Determinacions Astrològiques* de Morin de Villefranche.

Les poques publicacions franceses que assenyalen la reaparició de l'Astrologia són obres menors, si exceptuem a Paul Choisnard (1867-1930), que publicà ja al segle XX, aplicant a l'Astrologia el càlcul de probabilitats. El que va permetre analitzar precisament l'herència astral: els fills neixen amb posicions planetàries idèntiques als seus pares amb més freqüència del que es podria atribuir a l'atzar. Però les dades experimentals i els càlculs no van ser molt científics, d'acord amb els criteris actuals. Durant el segle XIX, l'Astrologia va decaure a Alemanya quasi tant com a França, però el Moviment Teosòfic de H.P. Blavatsky s'implantà amb rapidesa, degut a la trobada d'aquesta amb l'industrial G. Gerbhard, i les aportacions del teòsof alemany F. Hartmann, i el seu secretari H. Vollrath.

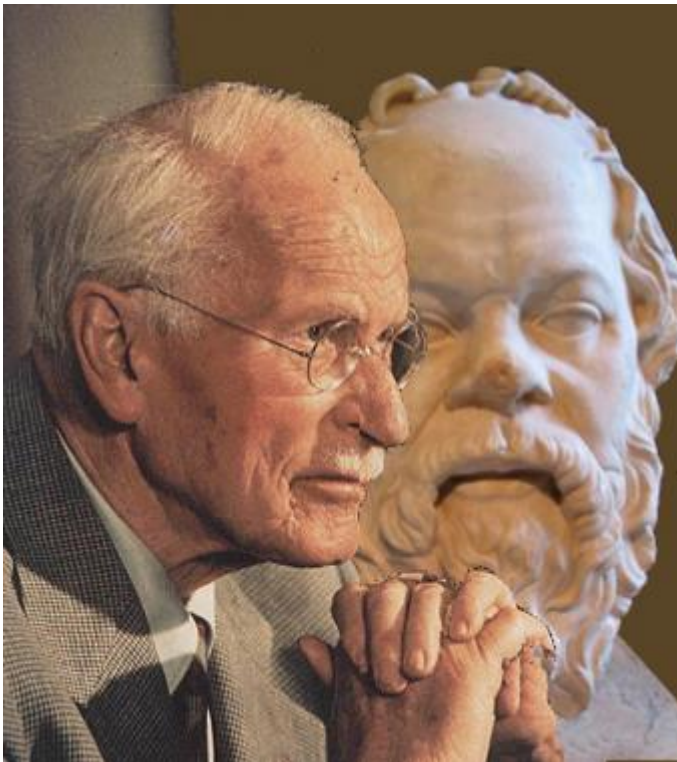
El primer Manual Alemany d'Astrologia s'edità en 1905, però el més conegut va ser el de K. Brandker-Pracht (1908-09). El primer diari, *Zodiakus*, es va publicar en el 1909 i

Vollrath va fundar a Leipzig la primera Societat Astrològica, encara que la publicació més important va ser l'*Astrologische Rundschau*, fins la seva prohibició en 1938. Des de 1918 fins l'aparició del nazisme, es va publicar una abundant literatura astrològica, especialment manuals i Efemèrides. En 1922 es va celebrar en Munic el I Congrés Europeu d'Astrologia i va ser molt influent la *Deutsche Kultur Gemeinschaft zur Pflege der Astrologie* (Associació cultural Alemanya per a la Producció d'Astrologia).

L'Astrologia s'utilitzà en la II Guerra Mundial com arma psicològica, en ambdós bàndols, i després de l'enfonsament del III Reich l'Astrologia va reaparèixer progressivament a la República Federal Alemanya (9).

ASTROLOGIA I PSICOLOGIA

A partir del segle XX i sobretot a partir dels anys 30, la Psicologia Profunda va influir en el naixement d'una nova visió de l'Astrologia. Més enllà dels seus antecessors immediats Alan Leo i Marc Edmund Jones, es considera amb justícia a Dane Rudyard (1895 -1985) com el veritable pare d'aquest moviment tant profitós que va rellegir el llenguatge tradicional de l'Astrologia des del marc de les principals corrents

esotèriques, filosòfiques i psicològiques de la primera meitat del segle, apropant-la d'aquesta manera a la sensibilitat de l'home modern. Va ser ell qui va veure les fèrtils possibilitats que oferien las teories d'un dels pensadors més importants de la seva època, el psiquiatre suís Carl Gustav Jung (1875 – 1961).

(9) Resum de l'Astrologia a l'Era Moderna estreta del llibre K. Von Stuckrad, (2005) *Astrología: Una historia des de los inicios hasta nuestros días*, pàgs. 230- 240.

En 1936, a la primera edició de la seva *Astrología de la Personalidad*, prenien, amb algunes diferències, conceptes difosos sobre l'Astrologia pel psiquiatre suís i unia els seus descobriments amb el simbolisme astrològic. Rudhyar afirma: “*Pero sobre todo, recalcamos los valores y usamos una terminología que se halla en la obra de C.G. Jung, porque estamos convencidos de su validez inherente, y también porque se ajustan tan notablemente a la disposición general del simbolismo astrológico*” (10).

Jung en 1928 posa a l'Astrologia com a exemple dels continguts mítics presents en el Inconscient Col·lectiu- en el obituari del seu amic Richard Wilhelm (10/5/1930), l'anomena junt a l'I-Ching, referint-se per primera vegada al principi de Sincronicitat.

En aquesta presentació explica, en primer lloc l'Oracle Xinès i després agrega com a exemple d'aquesta fenomenologia a l'Astrologia: “*sería considerada como un ejemplo en gran escala de Sincronicidad, si se dispusiera de resultados universalmente seguros. Pero sí hay hechos comprobados por amplia estadística, que tornan a la Astrología digna de cuestionamiento filosófico, su respetabilidad está asegurada, pues representa la suma de las nociones de la Psicología de la Antigüedad*” (11).

I després a continuació ens diu: “*.....en tanto que hayan diagnósticos astrológicos efectivamente correctos, no descansan sobre las acciones de los astros, sino sobre las nuestras hipotéticas cualidades del tiempo, es decir, que lo que ha nacido en este momento del tiempo, tiene la cualidad de este momento*” (12).

Amb posterioritat Jung explicarà extensament sobre l'Astrologia en el seu llibre *Aion*, on estudia en profunditat el mes platònic de Peixos, el seu simbolisme i la predicció astrològica de l'adveniment de Crist. En la seva *Interpretación de la Naturaleza y la Psique* inclou un experiment astrològic estadístic. Tanmateix, al gener de 1961, poc abans de la seva mort, en una conversa amb Miguel Serrano expressa: “*Cuando me es difícil entender a un paciente, le pido que se haga un horóscopo, y este siempre corresponde a su carácter. Interpreto psicológicamente su horóscopo.*”

(10) D. Rudhyar, (1989) *Astrología de la Personalidad*, pàg. 23.

(11) Wilhelm, R., Jung, C.G. (1990) *El secreto de la flor de oro*, pàg. 16.

(12) Ibid. pàg. 16

No només Jung ha relacionat la Psicologia amb l’Astrologia, també ha hagut altres autors com:

1 Bruno Huber descriu que l’objectiu bàsic de l’Astrologia Psicològica, a través del seu enfocament terapèutic, d’assessorament o d’ensenyança, és el d’augmentar la nostra comprensió i estimular els nostres propis processos de pensament. Es tracta de proporcionar un útil instrument de conèixer-nos a nosaltres mateixos, de forma que puguem aprendre a acceptar-nos per allò que som, i per allò que podem arribar a ser, perquè això ens permetrà viure una vida més lliure, més feliç i més creativa. Ofereix un enfocament holístic a les tècniques de diagnòstic astrològiques. Pel seu concepte està molt a prop de la Psicossíntesis de Roberto Assagioli (13).

2 Stephen Arroyo relaciona l’Astrologia amb la transformació aplicada a les vides de les persones. És un camí per percebre i obtenir una perspectiva sobre els canvis constants, cicles, creixement, i períodes decadents que caracteritzen a l’individu. Ell descriu l’Astrologia com un llenguatge que pot ser d’allò més útil per descriure les experiències interiors d’un individu i els seus canvis incessants, és a dir, és un idioma simbòlic (14).

3 Donna Cunningham (1979) descriu que l’Astrologia té dues funcions:

- La que ajuda a identificar les fortaleces i debilitats que tenim que emfatitzar.
- La que ajuda a identificar les formes que tenim per crear els nostres propis problemes que causen dolor a nosaltres mateixos, i als que ens rodegen (15).

4 Liz Greene (1985) enfoca la Carta Astral com “un mapa” de la psique de l’individu. El mapa de naixement no traça el destí de l’individu d’una manera predestinada, però obre el camí a un individu que explora “el Procés d’individuació” de la forma com Jung ho va fer. Els misteris dels processos de la Vida són percebuts per la imatge, la metàfora, el símbol i el mite (16). Aplica la Psicologia de Jung a l’Astrologia.

(13) B. Huber y L. Huber, (2004) *Los Planetas, órganos de función: capacidades y herramientas de la personalidad*, pàg. 13.

(14) S. Arroyo, (1995) *Astrología, Psicología y los cuatro elementos*, pàg. 57.

(15) D. Cunningham, (1985) *Guía Astrológica del conocimiento personal*, pàg. 3

(16) L. Greene, (1987) *Las relaciones humanas*, pàgs. 12-13.

Bibliografia Consultada

L'Astrologia a l'Antiguitat (Grècia)

- Aristòtil, (1982) *Metafísica*. Madrid: Ed. Gredos
- Esquilo, (1982) *Tragedias (Prometeo encadenado)*. Madrid: Ed. Gredos
- Hooghvorst, E. (1999) Astrologia y Tradición, Revista *La Puerta*, nº 55
- Plató, (1982) *Diálogos de Platón II*. Madrid: Ed. Gredos
- Virgili, (1990) *Bucólicas, Geórgicas, apéndice Virgiliano*. Madrid: Ed. Gredos

L'Astrologia a l'Edat Mitjana

- Areopagita, D. (1990) *Obras Completas del Pseudo Dionisio Areopagita: la Jerarquía Celeste*. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos
- Duby, G.(1999) *Arte y Sociedad en la Edad Media*. Buenos Aires: Ed. Taurus.
- Le Goff, J.(1996) *Los intelectuales de la Edad Media*. Barcelona: Ed. Gedisa.
- Llull, R.(2002) *Obres de Ramon Llull: Començament de Medicina: Tractat d'Astronomia*. Barcelona: Publicacions de l'Abadia de Montserrat.
- Ptolomeo, C. (1981) *Tetrabiblos y Centiloquio*. Madrid: Ed. Las Mil y Una.
- Aquino, T.(2008) *Summa Teològica*. Buenos Aires: Ed. Club de Lectores.

L'Astrologia a l'Era Moderna

- Von Stuckrad, K.(2005) *Astrología: Una historia des de los inicios hasta nuestros días*. Iona: Ed. Herder.

Astrologia i Psicologia

- Arroyo, S. (1995) *Astrología, Psicología y los cuatro elementos*. Buenos Aires: Ed. Kier

Cunningham, D. (1985) *Guía Astrológica del conocimiento personal*. Buenos Aires: Ed. Kier.

Greene, L. (1987) *Las relaciones humanas*. Barcelona: Ed. Urano

Huber, B. y Huber L. (2004) *Los Planetas, órganos de función: capacidades y herramientas de la personalidad*. Barberà del Vallés: Ediciones España S.L.

Jung, C.G. (2011) *Aion. Contribución a los símbolos del Sí-Mismo*. Vol. 9/2 Obra completa. Madrid: Ed. Trotta.

Jung, C.G. (1952) *La interpretación de la Naturaleza y la Psique*. Barcelona: Ed. Paidós.

Rudhyar, D. (1989) *Astrología de la Personalidad*. Buenos Aires: Ed. Kier

Wilheim, R., Jung, C.G. (1990) *El secreto de la flor de oro*, Barcelona: Ed. Paidós

Reconeixement – NoComercial (by-nc): Es permet la generació d'obres derivades sempre que no es faci un ús comercial. Tampoc es pot utilitzar l'obra original amb finalitats comercials.